

ÖRÖKKÉ TARTÓ SZOMBAT,

MELLYBÉ

E' MOSTAN FOLYÓ MDCCLVII ESZTENDÖBEN, SZ.
ANDRÁS HAVÁNAK V NAPJÁN, SZOMBAT NAPRA
VIRRADÓ HAJNALI KÉT ÓRAKOR, MEGVÁLTÓ JÉ-
'SUSÁTÓL BÓLDOG LELKÉRE NEZVE BÉ-VI-
TETETT

NÉHAI TISZTELETES ÉS NEMZETES

VISKI SÁRA

A SZ SZONY,

NAGY TUDOMÁNYÚ ÉS KEGYESSÉGÜ
FÉRJFIÚNAK,

TISZTELETES ÉS TUDÓS

TSEPREGI T. FERENTZ

URAMNAK,

A' KOLO'SVÁRI NEMES REFORMATUM COLLEGIUM'
NAGY HIRÜ THEOLOGUS PROFESSORÁNAK,

TISZTA ÉLETÜ ÉS RITKA KEGYESSÉGÜ

HITES-PÁRJA.

07271

Inek Nagy Érdemü Édes Atyja, Néhai Tíft. és Tud. VISKI JÁNOS Uram, Életét Égő-Gyertya módjára az URnak Sz. Szolgálatjában fogyatta-el: lévén előőr a' Tsengeri; azután a' Szathmár-Németi Reform. Ecclesiáknak Lelki Páftora, és egyfer'smind a' Venerab. Szathmári Dioecesisnek Notarius; annakutánna a' Szigeti Reform. Ecclesiának Lelki Tanítója, és egyfer'smind a' Venerab. Máramarosi Dioecesisnek Espereftje; végezetre pedig a' Kolo'svári Reform. Ecclesiában az UR JÉ'SUSnak hívséges Szolgája. A' ki Sz. Házassági Életet kötvén Néhai Tíft. és Nemz. EMBER ANNA Afkonyjal, Néhai Tíft. és Tud. FIGEDI PÁL Uramnak, a' Tsengeri Reform. Ecclesia' Lelki Tanítójának, ISTENT-felő Özvegyével, örömmel femlélte Aroni Házában ezen Hites-Társától fületott négy jeles Gyermekoit. úgy mint ÉVÁt, Néhai Tíft. és Tud. BATZONI MÁRTON Uramnak, a' Szigeti Reform. Ecclesia' Lelki Páftorának, kedves Feleségét, a' ki már Férjével együtt a' balandóságot le-vetkezte; SARÁt, a' kinek most Utolsó Tífteséget téfkünk; JÁNOST, a' B. Húnyadi Reform. Ecclesiának Nagy Ditséretü Lelki Tanítóját, és ANNÁt, Nemz. TÖRÖK DANIEL Uramnak kedves Hites-Társát.

Ezen négy Testvér Atyafiak között második vala Néhai Tíft. és Nemz. VISKI SARA Afkony: a' ki fületvén e' Világra Sziget Városában, melly Nemes Máramaros Vármegyének Anya-Város, MDCCXIX Eftendőben, Sz. Iván Havának XVIII Napján; minekutánna az ISTENi Félelemben és Szüzeket illető Tífta Életben fel-neveltetett volna, meg-áldaték ISTENiöl nevezetes Házassági Szerentsével. Mivelhogy Ötet ama' félesen ki-terjedett Tudományú és Nagy Kezységü Férjfiú, Tíft. és Tud. TSEPREGI T. FERENTZ Uram, a' Kolo'svári Nemes Reform. Collegiumnak Nagy Hirü Theologus Professora, MDCCXXXVII Eftendőben,
Pün-

Pünköst Havának XVI Nappján, el-gyűrüzé, és azon Hónapnak XXI Nappján Hites-Társul et-is vévé. Meg-örvendezeté ISTEN e' Kegyes Házassági Párt egy igen kedves Pár Magzattal, ú. m. a' Fiú Renden MIHÁLYjal, a' ki midőn Eletének XII Eftendejében a' Kolosvári Nemes Reform. Collegiumban a' Deák Ékesen-fólást ditséretesen tanúlra, fel-viteték ISTENTől a' Földi Scholából a' Mennyei Academiába az Angyali Ékesen-fólásnak gyakorlására; a' Leányi Renden pedig ANNÁval, a' ki nevedékeny Szüzességét a' Kegyeségnek ditséretesen illatozó Virágjaival ékesíti, és mostan Edes Anyjának gyáfos Koporsóját keserves Könyvbúllatásának süvü záporával öntözi.

Oh Világi Eletnek hirtelen gyáfos fellebbe boruló Vidámsága! Élven Néhai Tiszt. és Nemz. VISKI SÁRA Afkony kegyes FÉRJÉvel XX Eftendőket, öt Hónapokat, és három Heteket, nagy Békeségben, Szeretethben, és Lelki Övében, nehez és terhes nyavalyáktól kezdé ostromlatni a' közelb el-múlt MDCCLVI Eftendőnek Bajtmas Havában: a' mellyek Ötet nem sok idő múlva olly igen le-is fegezék sínlő ágyának fenekére, hogy egék Eftendeig és nyóltz Hónapokig sínlő ágyából fel nem kelhetne. És noba e' mostan folyó MDCCLVII Eftendőnek némelly részeiben láttatnék-is terhes nyavalyáinak ostromlásai alól szabadúlni, és pihenést venni; úgy hogy sínlő ágyában fel-ülvén, a' him-varrást gyakorolhatná, és Házában egyéb Gazdafkonyi illendő rendelteteket tehetne: mindazáltal a' mostani Öfnek kedvetlen, és másokat-is sokakat úgyba vető Ideje bé-kökönyvén, sokkal nagyobb erőben, hogy-nem mint annakelotte, meg-újulának Ö rajta a' terhes nyavalyáknak ostromlásai. A' mellyek miatt e' mostan teldegelő MDCCLVII Eftendőben Sz. András Havának V Nappján, Szombat Napra virradó Hajnali két Orakor, gyenge Testének Sátora öfve-omolván, fel-viteték buzgó Könyörgései között Bóldog Lelkére nézve MEGVÁLTO JÉ'SUSÁtól a' Mennyei Paraditsomba, hogy ott amaz ÖRÖKKÉ TARTO SZOMBATOT el-kezdéné: bé-töltvén akkor Földi rövid, de sok nyavalyákkal küfködő Eletére nézve XXXVIII-dik Eftendejének négy Hónapjait, és három Heteit, Páros Eletére nézve pedig XXI-dik Eftendejének, tiz Napok bijnán, öt Hónapjait. Mel-

Méltán beírhatjuk e' Nagy Ditséretre méltó Afkőny az Afkőnyi Rendnek elsőb nagyságú és fényességü Tsillagai közzé: úgymint a' ki ama' balhatatlan Emlekezetü SÁRÁT, a' Nagy Hitü ABRAHÁMnak Nagy Hitü Feleségét, mindenekben követte; ö lévén az, a' ki mig e' földön sátorozott, ISTENi Félelemmel, valóságos Kegyességgel, Igaz Hittel, Tisztá Élettel, Alázatossággal, Szegényeken való Könyörületeséggel, és a' Profétáknak Fiaikhoz való gazdag Alami'snálkodással, tündöklött. A' melly ö tündöklő Virtusait tündöklőbbekké tette, mind fáradszón Gazdaszónsággal, mind Nagy Érdemü FÉRJÉhez való Engedelmséggel, tökéletes Hüségével, és makula nélkül való Szeretettel, mind pedig ferelmes Gyermekéhez való Igaz Anyai Indulatjával.

Nagy Kegyességü FÉRJE, mint Bölts Férjfiú, tsokolgarja az ISTENnek Atyai látogató Vekfejét; és alig tábalható Szomorúságai között-is meg-nyúgofik az URnak Akaratjában. Sírátja Édes Anyját majd meg-basadó Szívvel, és Könyöhúllatásának egy-másra omló áradásaival, egyetlen-egy Leánya, Tiszt. és Nemz. TSEPREGI T. ANNA Afkőny, és várja eleven sebeket viselő Szívének a' Mennyei Balsamom Olaj által léjendő enyhülését és gyógyulását. Szívén viseli kedves Testvér Nénjének Emlekezetit kedves Testvér Ötse-is, Tiszt. és Tud. VISKIJANOS Uram, és, mint ISTEN' Utaiban jártas Férjfiú, magát Szomorúságai között-is az URnak Szent Akaratja alá borsátja. Midön pedig e' mostan folyó MDCCLVII Eftendőben, Sz. András Havának XIII Napján, e' KEGYES ASZSZONYnak meg-bidegedett Teste illendő Tisztességgel adással a' Sírbe tétetik: Síralomra fordítván zengedező Hárhaját, e' következő Versekkel tézen Utolsó Tisztességet ez ö Alami'snálkodó Tábitájának

A' KOLO'SVÁRI NEMES REFORMATUM
COLLEGIUM.

Mesés Poéták írják Könyveikben:
Öröm 's Szomorúság békételességben
A' mikor éltenek egyenetlenségben,
Jupiterhez mentek a' magas Egekben.

Jupiter ö magát hogy közben vetette,
ügyeket ezeknek mikoron fel-vette,
Végtére egymással meg-is békéltette,
El-válthatatlanúl úgy egybe-kötötte:

Hogy már bánat nélkül az Öröm nem lehet,
Szomorúság nélkül senkihez nem mehet,
Egyik nélkül másik valamit nem tehet,
Mind kettőtől Ember már félelmet vehet.

Igaz légyen-é az? én most nem vizsgálom,
Mások' értelmeket elő nem-fámlálom,
Az dolog hogy úgy van, igazán találok,
És magam példáján valóban próbálom.

Nagy vala ugyan-is nem régen Szívemnek
Öröme, a' midön kedves Testvéremnek
Személyét láthattam Édes jó Nénémnek;
De van bizony oka keferüségemnek;

Mert Szomorúságra örömem fordúla,
Sok bú 's bánat reám mint árviz tódúla,
Kedves Édes Néném mellölem ki-múla!
Szememből a' kiért Könyvem ki-tsordúla.

Mivel vígaztaljam Szomorú Szívemet?
Jaj mivel kössém-bé meg-sebhett Lelkemet!
ISTENemhez nyújtom-fel az én kezemet,
Hathatóson kösse-bé illy mély sebemet.

Kedves Édes Néném! én ha mit vétettem
Ellened, vagy kedved ellen tselekedtem,

Meg-

Meg'-botsás; mert önként én azt nem miveltem,
Sőt Atyafiságod örökké kedveltem.

Mint ISTEN' Leánya, ISTENhez kézültél,
ISTENT 's Embereket minthogy meg-bersültél,
Várt nyúgodalmodba vígan bé-is ültél,
JÉ'SUS Jegyefeddél immár egyesültél.

Mikor meg-fútottad Világi Pályádat,
Sok késérteteid között a' te Gádat
Meg-nem-nyitottad, hát vedd-el Koronádat,
Ditsöitsed Mennyben Szentséges ATYÁdat.

Néhai Kedves Testvér Nénnye AÉZonyának, ezzel-is Utolsó TÍÉ-
telséget tenni kívánt, *Viski János*, a' B. Húnyadi R. Eccl.
méltatl. Lelki Tanítója.

Kialtó Szó hallik Világ' Piatzában,
Térj-meg Ember, míg járÉ ez Élet' útjában,
És fok nehézségü Pállya-futásában;
Ne maradj Téréfed' halogatásában.

Hogy midön Éjfélkor illy Kiáltás léÉzen:
Im jö a' Völegény, Lakodalmat téÉzen!
Lámpásodban akkor Olaj légyen kéÉzen:
Igy Lakodalmába tégedet bé-véÉzen.

Illy Lelki Olajjal volt VISKI SÁRÁnak
Lámpása meg-töltve, és mint Királyjának
Víg Lakodalmára ment Ő JÉ'SUSának,
Örökös Sorfosa és lett OrÉágának.

Nyavalyái után várt Nyúgodalmára,
Mint ÖRÖKKÉ TARTO SZOMBATnak Napjára,
El-ment már, és jutott óhajtott Tzéljára,
Hallgatván JÉ'SUSa' Kiáltó Szavára.

Ott vagyon az Öröm, nints Sírás, Fájdalom,
Ott Kedves az Élet, nints semmi Unalom;
Mindenek vígadnak, nints Bánat, Síralom,
Ott leÉÉ minékünk-is végre Nyúgodalom.

Remetei Péter, Coll. Seniora.
Hall-

HAllván Királynéja a' gazdag 'Sébának
Hírét a' Salamon' nagy Tudományának,
Nagy Böltességének, és Okoságának,
Addig nyúgodalmat nem ada magának:

A' míg el nem méne Izrael' Földre,
Hogy ott Salamonnak jutna nézésére,
És figyelmezhetne nagy Böltességére,
És Szájának minden fontos Befédére.

Méltán tselekedte ezt; mert a' Böltseknek
'Társaságok haznál minden Embereknek,
Világosságot ad a' látó Szemeknek,
És újjúlást az el-bádogyadott Szíveknek.

VISKI SÁRÁnak-is volt illy Boldogsága;
Mivel Bölt FÉRJének áldott Társasága
Életében néki volt Világossága,
És bánatjai közt drága Orvossága.

De még ennél-is már nagyobb Szerentsére
Jutott, midön lépett Élete' végére;
A' LELKI SALAMON mert ez ő Hívére
Tekintvén, fel-vette Szent Egyefségére.

Ennek hallgatja már Mennyei Letzkéjét,
Ebben nyugtatta-meg el-fáradt Elméjét,
Ebben találta-fel leg-főbb Szerentséjét,
Ezt imádja, mint a' Nagy ISTEN' IGÉJÉT.

Huſti László, Coll. Contra - Scribája

E' Világi Élet csak olyan mint pára,
Hirtelen le-omlik Tefted' gyenge vára,
Leſz akkor jutásod a' végső órára,
És a' Nagy Birónak Színe' látására.

Nintsen arra erőd, hogy módot találhafs,
Mint mentsed magadat, 's Haláltól mint válhafs;
Nem engedik folnod, hogy ott apellálhafs:
Keress hát, **JEGYESED** mellé miként álhafs.

Hogy

Hogy bizonyost tudhafs, im' Tudományt tézen
VISKI SÁRA Azzony, 's Példát mutat kézen,
Hogy Halál' kezéből senki ki nem vézen;
Térj hát a' jobb útra, a' míg időd lézen.

Ezen Intésemet írja-fel Szívére,

A' kinek gondja van, mint féltő Kíntsére,
Lelkének drága és Szent Idvességére,
Nem pedig e' Világ' múló öröme.

VISKI SARA Azzony! Örvendj Ditsőségben,
És Szent JEGYESEDdel áldott Egyességben,
Tested a' Sír' földét lakja tsendességben,
Míglen fel-költetel meg-újult szépségben.

Fodor Miklós, Collegium' Adfessora.

Míg a' kéken festett Ég vidám Napokat
Szolgáltat, mutatják Illatozásokat
Addig a' Virágok, és vidámságokat,
Nem pedig tsüggedő hervadozásokat.

De ha az Ég fordúl égő melegekre,
Vagy Éjzokról jövő fagyos hidegekre,
A' gyenge Virágok hervadván végekre
Erkeznek, és még nem várt enyészetekre.

Én vagyok, kit bé-zár e' Koporsó' fája,
VISKI SÁRA ennek világos Példája;
Mert minap tündöklött Életem' fakljája,
De Halálnak porba ejtett már Kazája.

Vagyon mindazáltal Öröme Lelkemnek;
Mert Mennyben szemlélem Színét ISTENemnek,
A' Mennyei SION már Ditsőségemnek,
Helye és Summája nyert Idvességemnek.

Szemlélem HIT által a' meg-nyílt Egeket,
A' Mennyei fényes és Szent Seregeket,
Hallom az Angyali szép Éneklésfeket,
És az igen kedves nótájú Verseket.

Kerekes György, Colleg. Adfessora, és Poéták' Tanítója.

Oh

OH változó Élet' változandósága!

Romlott Terméketnek romló vidámsága!

Oh! mérges Halálnak kegyetlen mordsága,
Melly ellen nem hafnal *Chroesus'* gazdagsága.

Jaj, jaj! Nem gondola Ártatlanságával

VISKI SÁRának, sem kegyes Jóságával,

Sem fáradhatatlan Szent Buzgóságával;

Hanem Ötet által-kezezé Nyilával.

De VIRTUSa addig Föld' kerekségén él,

Míg követik kies Tavaft, **ŐZ**, **Nyár**, és **Tél**,

Nevének **Öflopát** nem rontja sebész **Szél**,

Idő' rosdájától **Híre'** fénye nem fél.

Imé már előtte áll Szent **JÉ'SUS**ának,

A' ki válaftotta vólt Ötet magának,

Még előtte **Világ'** fundáltatásának,

És előtte e' nagy Föld' formálásának.

Jutott hát e' **Bóldog Lélek** nyúgalmába,

Néki kézfittetett fényes hajlékába,

Meg hidegült **Teste** fetétes bóltjába

Mégyen itéletig, 's a' Földnek gyomrába.

Végre mikor **Lelke** **Testével** egyesül,

És **Teste**-is minden **kenyétől** meg-üresül,

Világi **Éltében** a' kit tett **Jegyesül**

Magának, akkoron azzal meg-ékesül.

T. Benkő Ferentz, Colleg. Adfessora, és Syntax. Tanítója.

Miként a' **Nyár** után következik a' **Tél**,

Tsendes idő után a' zürzavaros **Szél**:

Ugy **tintén** a' ki ez árnyék **Világban** él,

Sok változáft szenved, a' míg innen ki-kél.

Világos példája ennek **VISKI SÁR**a,

Ki-is míg el-jutott **tsendes Rév**-partjára,

Tárgyúl ki-tézetett **fok**-féle próbára,

'S **Akképen** **Élete** el-múlék, mint pára.

Már bánat' fellege el-ozlott Szívéből,
 Könyvhúllatás' árja nem tsorog Szeméből,
 Múlándó Jók' gondja serény Elméjéből
 Ki-maradt, 's nem visel ezeknek terhéből.
 Mert nagy Ditsőségbe Ő fel-költöztetett,
 JÉ'SUSa' Keblibe már által-vitetett,
 A' Mennyei Karnak Tagjává tétetett,
 Holott a' Változás alól ki-véretett.

Szabó Ferentz, Coll. Adfest. és Grammat. Tanítója.

EMber Életének minden ékeisége
 Változik, 's el-múlik ő gyönyörüsége:
 Mint a' Virág, mellyet ha Szél' erőssége
 Meg-fúvall, el-hervad azonnal szépsége.
 Fényljkék itt ámbátor valaki Szépséggel,
 És ruházva légyen ritka Böltsefésséggel,
 Vagy pediglen birjon minden Ditsőséggel;
 De tsak változást lát nagy hirtelenséggel.
 Mert az ő Életét a' Halál kergeti,
 Sok praktikáival mind addig sürgeti,
 Minden ékeiségét míg porrá teheti,
 És a' gyázos Sírbe véletlen vetheti,
 Imé meg-fogaték ettől VISKI SÁRA,
 Kit Halálnak mérges Nyíla által-jára,
 Élök' Seregéből Koporsóba zára,
 Szerelmes FERJÉNEK Szomorúságára.
 Ugy vagyon, hogy Testét már porba ejtette,
 És a' Koporsónak böltjába fektette;
 De Lelkén fándékát véghez nem vihette,
 És mérges Nyíléval azt meg nem sérthette,
 Mert ISTEN Lelkének ada békeséget,
 Nyavalyái után kívánt tsendességet,
 KRISTUS' Országában örök Idvességet,
 Böldogúlt Lelkekkel minden Ditsőséget,

Sombori Márton, Coll. Alumn. és Rhetorok' Tanítója.

Ret-

REtteg minden Ember a' Halál' hírétől,
Irtózik szívében emlékezetétől;
Mert, mint az ŐE meg-foszt Fákát zöld Éínétől,
Ugy ő-is az Embert Földi Életétől.

Nem volt olly erős Szív, mellyet meg nem rontott,
Olyan erős kötés, mellyet fel nem bontott,
Gyakran ezereket egymásra le-ontott;
A' hol jár, meg-romlik minden erős tsont ott.

Mostan-is fel-voná villogó kéz-ívét,
Az Ároni Háznak el-lankasztá Szívét,
Hirtelen ki-vágá ISTENnek egy Mivét,
És az Idvezítő JÉ'SUSnak Ént Hívét.

Kinek noha Tástét a' porba ejtette,
Élete' fonalát noha el-metfette;
De Lelkét JÉ'SUSa Mennyben helyezettte,
És, mint Ént Jegyesét, magához fel-vette.

Lát már a' Mennyekben új világosságot,
Tart az Angyalokkal örök Tártságot,
Tézen azok között zengő vígasságot,
És érez örökké tartó Böldogságot.

Rétyi Mihály, Coll. Alumn. és Conjugist. Tanítója.

REndel a' Tsillagok mind Éép fényt mutatnak,
Ha vastag felleggel bé nem vonattatnak;
Akkor-is fényekben meg nem változtatnak,
Mikor a' Éép Egek Ködbe boríttatnak.

Igy a' ki ISTENnek parantsolatjában
Jár, és gyönyörködik Éentséges Utában,
Tündöklük e' Világ' sötét homályában,
Meg sem tsonkül fénylő Világosságában.

Példa VISKI SARA, a' ki Életével,
JÉ'SUSába vetett Szentséges Hitével,
Nagy Buzgóságával, és Kegyességével,
Ugy tündöklött, mint a' Éép Tsillag fényével.

De immár el-hagyta e' hitván Világot,
 És, a' mint kívánta, a' fzent Mennyországot
 El-érte, és ott nyert olly nagy Bóldogságot,
 A' melly nem ér soha Változandóságot.

Dénes István, Coll. Alumn. és Declinist. Tanítója.

Mint a' hangitsáló madárnak vígsága
 Meg-fünik, és el-fogy minden mulatsága,
 Ha a' Madaráznak ötet tsalársága
 Törbe ejti, és ha történik fogsága.

De mihelyt magának nyerhet szabadulást,
 Le-tézen minden bút, és minden búsulást,
 Bús fogsága után vézen meg-újjulást,
 Indítván a' zöld fák közt zengő vídulást.

Igy fíntén az Ember míglen e' romlandó
 Világban él, a' melly tsak rozra hajlandó,
 Sok búval gyötretik; de Mennyben állandó
 Örömré jut, a' melly nem lesz el-múlandó.

Világos Példája ennek VISKI SÁRA,
 Ki míg élt, NAOMI nem vólt, hanem MÁRA;
 De már hogy előtte meg-nyílt az Ég' Vára,
 Érkezett Lelkének örök Nyúgalmára.

Sok nyavalyaitól a' hol meg-enyhüle;
 Mivel bőv Kegyelem Fejére térüle,
 És Lelke Mennyei Örömbé merüle:
 Mellyen az Angyali Sereg meg-zendüle.

Külsár András, Coll. Alumn.

Ifjú az Idöstől nem különbözterik,
 Mindeniknek, látjuk, a' Sír kézfíttetik,
 És éitek' fonala majdon el-metfzetik,
 Elegyesleg Testek Földben temettetik.

Példa VISKI SÁRA, a' Ki Tízteségben
 Élt, és minden Rendek előtt Kedveségben;
 De már fekszik Teste a' mély fetétségben,
 Lelke pedig vígad Örök Ditsöségben.

Tsernátoni Sámuel, Coll. Alumn.

Gyors Pállyafutónak mind addig futása,
Intézett Utjában nem űnő járása
Tart, míg-nem PÁLMAHOZ lézen el-jutása,
'S Hozzás fáratsága után nyúgovása.

Illyen Pállya-futás ez Élet, és illy Ut,
Mellyben lát a' Kegyes Ember fokféle bút,
Míg PÁLMAJÁHOZ és Szent JÉ'SUSÁHOZ JÚT,
Ki az IDVESSÉGET űrzö Forrás és Kút.

Ez igaz PÁLMABAN végzödött Pállyája
VISKI SÁRÁNAK-IS, Kinek vég órája
Meg-tsendült, harfogván Halál' Trombitája;
Fénylik mindazáltal Mennyben Koronája.

Fénylik Musáknál-is addig űép Hirében,
Műűze Földre ható Emlékezetében,
Míglen a' Hóld látzik 'Tsillagok' rendében,
És míg a' Nap végső Eftvét ér mentében.

Deák F. Pál, Coll. Alumn.

Tízteletes Néném Aűny. VISKI SÁRA!
Ki valál Lelkemnek Vígáztalására,
Hová löl Szívemnek űomorúságára?
Hogy hűnyék-el fénylő Napodnak Sűgára?

Testedet a' Halál a' porba ejtette,
És a' Koporsóba már bé-rekeűtette;
De Lelkedet ISTEN magához fel-vette,
És a' Böldög Lelkek közzé helyheztette.

Nyűgodjék-meg Tested a' Földnek gyomrában,
Lelked örvendezzen ISTEN' Orűágában;
Emlékezeted-is zengjen e' Hazában,
Míg fénylik az Égen a' Nap járásában.

Ekképen kefergi Néhai Tűűt kedves Nénje Aűny' Halálát

Radnűfűű N. Pál, Coll. Alumn.

Minden a' ki bé-jö ez árnyék Világra,
Nem egyébre, hanem változandóságra

Szű-

Születik, és siet a' romlandóságára;
 Minthogy kézfittetett a' halandóságára.
 Bizonyágot tézen erről VISKI SÁRA,
 A' ki Kegyefségnek vala ékes Vára,
 Nézvén Zünetlenül tsak ö JÉ'SUSÁra,
 Nem pedig e' Világ' tsalárd hívságára.
 Noha már a' Sírbe Teste bé-tétetett;
 De Lelke a' magas Mennybe fel-vitetett,
 A' bóldogúlt Lelkek közzé helyheztetett,
 Holott néki Szállás régen kézfittetett.

Ezekkel gyászolja *Évében Néhai Tiszt. Nénje A'Éony' Éomoré*
 Halálát *Radnótfái N. 'Sigmund*, Coll. Alumn.

Mivel Halál' Háza mindenenen nagyon
 Ki-ütött, melly miatt változásban vagyon
 Emberi Nemzet-is: mint Heven, úgy Fagyon,
 El-hord bennünk' Halál, ütven Éltünk' agyon.
 Kézfítsd Élő Ember Lelked' más Világra,
 Ne nézz tsak e' Földi jelenvalóságára;
 Ditsősége ennek mert mutat hívságra,
 Mellyhez hogyha bizol, nem júték Mennyorzágra.
 Nem fektette VISKI SÁRA meg Elméjét
 E' Világ' Javában, söt mézes epéjét
 El-kerülte ennek; mert ISTEN' Igéjét
 Tudta, és érzette Idvesség' 'Sengéjét.

Soos Ádám, Coll. Alumn.

A' Testnek a' Lélekkel való Befélgetése.

T E S T.

EN Lelkem fel-bontod hát Szövetségünket?
 Mellyben kötöttük vólt: hogy egész éltünket
 Együtt éljük, 's tégyük tselekedetünket;
 De már, látom, el-mégy, 's el-rontod frigyünket.
 Én már nálad nélkül por, és hamú lézek,
 Mivel el-epedtek bennem minden rézek,

Tagain

Tagaim mindenre már restek, 's nem kézek:
Oh már Ditséretet vallyon kitől vézek?

L É L E K.

Oh én Testem, ne rontsd magad' kesergéssel!
Nem romlik-el frigyünk mert ez el-menéssel;
Lézek hozzád mivel vízfönt meg-téréssel,
Midön az UR el-jö Angyali Zengéssel.
Akkor lézen Éoros egyben köttetésünk,
Akkor minden bajtól lefűz menekedésünk,
Akkor a' Mennyekben lézen bé-menésünk,)
'S Akkor Angyalokkal hallik éneklésünk.

Szathmári P. Mihály, Coll. Alumn. és Bibliot.

'Sid. IV. 9.

AZ ISTEN' Népének vagyon olly SZOMBATJA,
A' melly mind azokat végre meg-nyúgtatja,
És örökké tartó Örökre juttatja,
A' kikre ki-terjed KRISTUS' Áldozatja.
VISKI SÁRA AÉZony, kit minap meg-sérte
A' Halál, ez áldott SZOMBATot el-érte;
Mert nékie ISTEN, kitől Ő ezt kérte,
Meg-adta Mennyekben, a' mint meg-ígérte.
Nyúgzik már tsendesen, nints semmi Bánatja,
Könyvét fremeiből többé nem húllatja;
Minthogy örökké tart ez ő Szent SZOMBATJA,
Mellyben Őtet semmi meg nem zavarhatja.
Örvend ezen a' fok Angyalok' Ezere,
Kik között Koronát JÉ'SUSától nyere:
Híre köztünk-is fenn-tart, míg Nap' Szekere
Jár az Égen, 's míg foly Otzeán' Tengere.

Verestói György, Coll. Alumn.
Szé-

Zéles e' Világnak ki-terjedt mæzején,
Köziklás Hegyeknek ferétes Erdején,
Otzeán' Vizei' hánykodó tetején,
Elő Ember, Példát végy élted' elején!

Mihelyt tehetséget vettél a' mozgásra,
Lábaid erősek lettek a' járásra, *Férém. xviii. 2-6.*
Fazekas' házához való útatásra
Indítsad, és fordítsd fæmed vi'sgálásra.

Tekintsed-meg, miként a' Fazekas vézen
Gyúrt agyagot, 's forgó kerekére tézen,
Mellyet láb-újjával forgatván méréken,
Sokféle Edénye formáltatik kézen.

De miként a' fának Levele hullandó,
Ugy egyik-is azok közzül nem állandó,
Ki elébb, ki hátrább porrá változandó:
Mint a' futó Árnyék, olyan el-múlandó.

Es jusson ezedben, hogy így van kezdeted
Néked-is, 's agyagos Sárból eredeted;
Mert por vagy, és por-is lézen végezeted,
Akár idébb, 's akár tovább nyúl életed.

Tudra VISKI SÁRA Földből eredetét
Testének, és rövid idön enyézetét,
Annak Ditsöségre de még fel-keletét;
Mellyért bátran tette-le Földi életét.

Malomvízi Kendeffi Pál Urfi Publicus.

A' JOVIANUSnak, ki jó Fejedelme
Vala a' Római Népnek, és Védelme;
E' volt Symboluma: KRISTUS SEGÉDELME
ÉLTEMNEK, FŐ TZÉLJA, KINTSE, HIEDELME.

Oh Ént TZÉL, és Ént VÉG, melyet a' ki tézen
Magának FŐ TZÉLUL, bizonyoson vézen
Olly Koronat; melyet a' moly meg nem ézen,
Majd mikor Világból ki-lépése lézen.

VIS-

VISKI SÁRA, ISTEN' Ujjának Plántája,
 A' tizta Kegyesség' eleven Pédája,
 Ezt óhajtá, a' míg befélhete Szája:
JÉ'SUS, ÉLETEMNEK TE VAGY ÁRBOTZ FAJA.

HÚZ Hónapig nyilván ím' meg-is mutatá,
 Míg Nyavalya Ágya' fenekén tartatá,
 Halál Nyílaival míg ostromoltatá,
 És az Élők közzül épen el-fogyatá.

Hogy fajat Leánya vólt **MEGVÁLTOJÁNAK**;
 Mert békével türe' terhét Nyavalyának:
 Mondván, nem él fenki, vagy hal Ő magának,
 Kiért omlott Vére az ISTEN' FIÁNAK.

De el-jutott immár Mennybe **VISKI SÁRA**,
ÉLETÉNEK sokszor óhajtott **TZÉLJÁRA**,
AZ ÖRÖKKÉ TARTO SZOMBATNAK NAPJÁRA
 Boldogult Lelkének örök Nyúgalmára.

Malomvizi Kendeffi Elek, Urfi, Publicus.

E' Széles Világon semmi niints állandó,
 És fok változások nélkül maradandó:
 Látjuk, mindenféle dolog el-múlándó,
 Miként a' mezei Virág hervadandó.

Nékünk-is napjaink szaporán el-múlnak
 Minden vígaságunk jaj fókra fordúlnak,
 Onnan sok bú bánat mi reánk tódúlnak,
 És azok naponként rajtunk meg-újúlnak.

Mert a' mérges Halál fel-tette magába,
 Hogy kerítsen minket Vadáz-hálójába,
 Életünket zárván Sír' árestomába,
 Örömiinket pedig firalom' árjába.

E' Kegyes **ASZSZONYt** e' dolog példájának
 Mondhatjuk, Kit Halál téve prédájának:
De Lelke Ölében nyúgzik **JÉ'SUS**ának,
 Ötet tartván leg-főbb és örök Javának.

Hadadi Vesselenyi Farkas, L. B. Urfi, Rhetor.

A Mbár el-femléljed e' Éeles Világot,
De nem találhatÉ itt femmi valóságot,
Magában tartana melly Állandóságot,
Söt minden réziben látÉ mülandóságot.

Mert bár Szerentsének reád kedves fele
Fúna, 's tiéd lenne e' Világnak fele,
De tsak hamar fordúl annak kemény tele;
Melly-is a' Halálnak leÉÉ bizonyos jele.

Eleven Példája ennek VISKI SÁRA,
Kinn jóllehet fénylett Szerentse' Súgára;
De hirtelen júta Halál' kazájára,
Lévén Életének így végső határa.

Dítkégi József, L. B. Urfi, Poëta

Mihelyt fénylik Házban világa Gyertyának,
Féelme azonnal a' vak ÉjtÉzakának
El-tünik, míg vége Gyertya' olajjának
LeÉÉ, és abból folyó víg langolásának.

Bűnben fekvő Világ' nagy fetérségében
VISKI SÁRA fem félt; mivel Életében
A' Mennyei Lámpás világolt Szívében,
Örvend-is már Lelke Egek' felségében.

Fekete Mihály, Nemes, Publicus.

MÉrges Halál! mond-meg, vallyon mi kárt tettél?
Hogy VISKI SÁRÁnak vég határt vetettél,
És a' mély bánatba minket merítettél?
Ezzel, hidd-meg, Néki hogy Javára lettél.

Mert romlandó Teste ámbár Föld' gyomrában
FekÉik te általad; de Egek' Várában
Örvend Lelke a' sok Szentek' Táborában,
Rézészülvén örök Élet' Mannájában.

Teste-is fel-épül és leÉÉ halhatatlan,
Ékes, ditsőséges, és romolhatatlan,
Erős, ép, és Lelki; mert változhatatlan
Az Irás, és épen meg-másolhatatlan.

Böloni Sándor, Nemes, Publicus.

EZ Élet múlandó, el kell innen menni,
Nem lehet fokká itt múlatozást tenni:
Minden Élőknek kell vigyázásban lenni,
És majd Halál' Utját magokra fel-venni.

VISKI SÁRA nézett arra, hogy lehessen
Kézen, és Mennyei Sionba meheksen:
Hol zöldellő Pálmát Kezébe vehessen,
És ditső Koronát Fején viselheksen.

Salánki Gábor, Nemes, Publicus.

HA Ki a' Hajóban ülvén ki-terjeszti
Vitorláját, és jól a' Élnék erefzti,
'S Fő Kormányosával Utját el nem veszti;
Tzéljától semmi-is azt el-nem rekefzti.

VISKI SÁRA-is ezt jól tudván, Sajkáját
Örizte, jó Élnék adván Vitorláját;
Szent régülák fzerént veté Vas-matskáját,
Hogy Tzéljára érvén, el-venné Pálmáját.

El-is vette, és már soha nem hánykodik,
Hajója bús habok között nem hánykodik;
Hanem fok Szentekkel Mennyben társalkodik,
És víg Hosánnával Lelke vídámodik.

Salánki Mófes, Nemes, Rhetor.

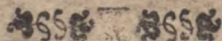
FLORA' Kertjének ŐÉ mosolygó Épségét,
Ékes Pomonának dízes Kedveségét,
El-hervaftja kívánt Silvánus' Zöldségét;
De helyre állítja TavaÉ Ékeségét.

Ugy mostan e' Komor ŐÉ **VISKI SÁRÁ**nak
El-hervaftá Dízét Tefte' Sátorának;
De idején a' más Élet' TavaÉának,
Lakofa lefzÉ Egek' Paraditsomának.

S. Paraki Jófes, Nemes, Rhetor.

NE igérjen senki feles Éftendöket
Magának, és tsendes hozzú jó Idöket;
Mivel nem tudhatja Ő a' jövendöket,
És nem láthatja a' következendöket.

Ne

Ne kívánjuk hát a' hitván Földieket,
 Jég hátán, hó halmán épült Testieket;
 Kerefsük főképen a' Mennyeieket,
 És a' Bóldogságra néző Lelkieket.

B. Egri János, Nemes, Rhetor.

A' midön Embernek Életét vi'sgálom,
 Könnyen el-enyéző párának találom:
 Látom, hogy hirtelen el-múlik, mint álom,
 Virág közzé méltán Éltüinket fázlálom.

VISKI SÁRA Azföny maga Példájával
 Bizonyítja ezt, és tsendes Halálával;
 De vígad Mennyekben Lelke JÉ'SUSÁval,
 A' kit meg-ölelt vólt Hitinek karjával.

B. Egri Sándor, Nemes, Rhetor.

Hesperus sietvén setét éjtzakára?
 Le-áll fényes *Phoebus* Estvéli Házára;
 De vízont *Phosphorus'* Hajnali Súgára
 Vízra hozza *Phoebus* magas Ég' bóltjára.

Ugy **VISKI SÁRA**-is most szállván Sírjára,
 Fejét le hajtotta hozzás mély Álmára;
 De az **ÁRKANGYAL**nak Utolsó Szavára
 Fel-kél Mennyországna örök bírására.

Olafzeleki Kolombán Ferentz, Nemes, Rhetor

Réket, és meg nem áll, Éjtzaki pontjára
 Magnes-Tő míg talál, mint nyugodalimára:
 Hánykodik Lélek-is, a' míg Fő-Javára
 Jút, és ISTENben várt Utolsó Tzéljára.

E' Kegyes **ASZSZONY**-is futotta Páallyját,
 A' míg elérhette reménlett Pálmáját;
 Nyúgzik már, de fel-kél, Serkentő óráját
 Meg-hallván, és bírja Egek' Palotáját.

Sombori Elek, Nemes, Poëta.

K O L O ' S V Á R A T T ,

Nyomt. S. PATAKI JÓSEF által, 1757. Éftend.